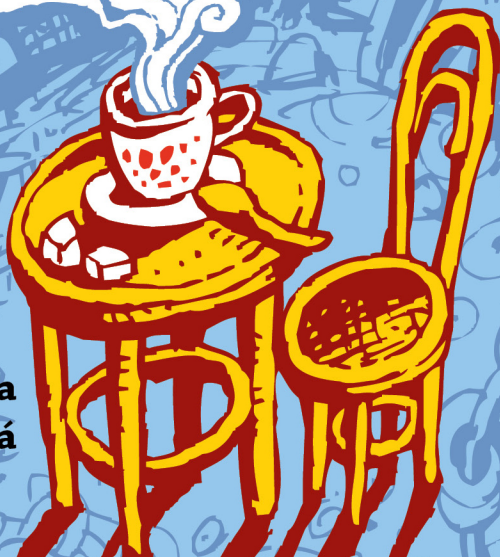

Jak přežít čas dovolené

POVÍDKY ke kávě

VIII.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

Jak přežít čas dovolené

POVÍDKY
ke kávě

VIII.

Hana Hrabáková

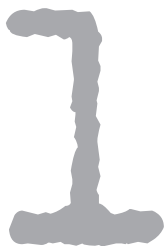
text © Hana Hrabáková, 2022
cover © Kameel Machart, 2022
ISBN: 978-80-7656-055-0

..... Jak přežít čas dovolené

Tuto knihu jsem psala v době koronavirové. Nikdo nevěděl, co se má a co se nemá, co se smí a co nesmí, co je dobře a co ne. Všichni jsme poslouchali, snažili se dodržovat veškerá nařízená opatření a všichni jsme si uvědomovali, že doba je zlá. Lidé se báli, mýjeli se, zbytečně spolu nekomunikovali, odcizovali se.

Dosud to na nás doléhá, ani v současné době není nejveseleji. Proto jsem se snažila pobavit vás aspoň veselými historkami.

Hana Hrabáková

Zlatá Šumava

V době koronavirové se dovolené všem smrskly na minimum, do zahraničí se jeden čas nelétalo vůbec a zaplacené zájezdy se posunuly na další sezónu, některé i na tu ještě pozdější. My s Janou jsme měly letět v srpnu do Petrohradu, zájezd se ale nekonal a asi hned tak konat nebude. Jakmile to bylo trošku možné, rozhodly jsme se, že vyrazíme za teplem k moři. Kamkoli. Potřebovaly jsme vypadnout ze všedních dnů a nečekaly na to, až přijde zase nějaký zákaz.

„Ahoj,“ zašveholila Jana do telefonu, „začíná se rozvolňovat. Nevyrazíme někam, než to zase všechno zavřou?“

„Jasně!“ zaradovala jsem se. „Zajdu do cestovky a zjistím situaci.“ A jelikož jsem žena činu, ihned jsem se chopila aktivity.

„Já bych byla nakonec pro tu Mallorku,“ oznámila mi Jana do telefonu, jakmile si přečetla mnou zjištěnou nabídku, které nebylo zase tolik.

„Jsme na sebe napojené, protože já taky. Ale bála jsem se, že budeš trvat na Řecku!“ zajásala jsem, protože to, co jsme měly na výběr, bylo Korfu, kde už jsme obě dvě byly a pak záliv pod Aténami a tam už jsem byla taky.

„Tímhle směrem jsme ještě nebyly, tak zkusíme Španěly?“ ujistila se Jana.

„Fajn, tak já to zítra dojdu objednat.“ Byla jsem ráda, že jsme se dohodly takhle rychle. V cestovce jsem se zastavila hned druhý den ráno, vše objednala, hned zaplatila a za týden letíme. To se zase manžel bude divit, už ho slyším, jak říká, že mu nikdy nic neřeknu, přestože jsem mu to už říkala.

„Ne, tohle fakt slyším poprvé, tos mi teda neříkala!“ vyhrkl na mě, když jsem mu oznámila termín dovolené s Janou. Přesně! Jak jsem předpokládala. A začal s poučkami: „To nemůžete sedět doma? Nikdo neví, co bude, je divná doba, všichni jsou raději schovaní, nikam se nesmí...“ brblal. „Odložte to na příští rok!“

„Ne, to nemůžeme. Nebyly jsme nikde loni, letos už musíme!“ Skoro jsem vybuchla. „Letos si to vzít nedáme. Už nám to chybí a Jana potřebuje zrekreovat nohu.“ Manžel mávl rukou, jako že je zbytečné mi něco říkat. Je.

„Chcete objednat na testy?“ zeptala se mě moje známá v cestovce. Kdysi jsme spolupracovaly, když jsem ještě pořádala zájezdy k moři pro děti a poznávačky pro učitelky. „Máme smlouvu s letištěm, vyjde vás to levněji.“ dodala.

„A musíme je mít, když jsme očkované?“ namítla jsem.

„Zatím to po vás chtějí, takže ano, testy jsou nutné,“ ujistila nás. Sice jsem nechápala, proč, ale poprosila jsem ji, aby nás tedy objednala. Taky jsem nepochopila, proč si to musíme platit, když od prvního června má každý člověk nárok na dva testy zdarma. To mi vysvětlit taky neuměla. Všechno je vůbec nějaké divné a nikdo neví, co se má a co se nemá, pravidla se mění ze dne na den.

„Takže v pondělí v šest večer, na letišti vás otestují, vy si doma vytisknete certifikát a všechno bude O.K.,“ usmála se na mě tím svým krásným úsměvem. „Taky si udělejte ten online zdravotní dotazník a vytiskněte si ho!“

„Jaký dotazník? Co je to za novoty?“ Zděsila jsem se a ona mi ukázala na odstavec v pokynech: „Tady to máte podrobně popsané, nic to není, to zase někdo něco vymyslel...“

Jenže nastal problém. Na dotazník jsem se doma v počítači sice dostala, ale nějak mi moc nefungoval, první stranu jsem zvládla, ale dál mě to nechtělo pustit, nemohla jsem se dostat na další stránku. Poprosila jsem tedy svou mladou kolegyni, aby mi s tím pomohla. Zajela jsem za ní hned druhý den. Vyplnily jsme společně první stránku a pak se nás to ptalo na číslo letu a číslo sedadla, což jsme nevěděly a dotazník nás tudíž nepustil dál.

„Ukaž mi ty pokyny,“ vyzvala mě Ivona a pečlivě pročítala manuál z cestovky. „Tady máš napsáno, že dotazník LZE vyplnit až po odbavení, takže si ho vyplníš až tam, až budeš znát číslo sedadla. Budeš mít na to spoustu času. To dáš,“ ujistila mě a já tomu v tu chvíli uvěřila.

V pondělí jsme se nechaly otestovat a než jsme dojely do Berouna, přišel nám na mail certifikát. Hurá, jedna věc je za námi. Jsme obě negativní. Spadl nám kámen ze srdce.

V úterý nám oznámili, že nám posunuli let. No nic, tak pojedeme až večer. No, co se dá dělat.

Konečně nastala středa odpoledne a můj manžel nás vezl na letiště. Vyložil naše kufry se slovy, že hned jede a ať si to užijeme. Dal mi pusu na rozloučenou, ještě jsem se otočila na Janu a se slovy *Chceš taky pusu?* jsem jí nabízela svého muže. Nechtěla.

V letištní hale bylo vedro, dusily jsme se v rouškách, pak jsme se zařadily do fronty k odbavení a vystály si třičtvrtě hodiny, protože byla pouze jedna fronta, která vedla ke všem přepážkám. Tím se nám zkracoval čas.

„Je mi líto, ale testy máte o půl hodiny propadlé,“ oznámil nám mladý kluk u odbavovací přepážky.

„To není možné?!“ vyhrkla jsem. „Vždyť nám to zařizovala cestovka,“ obhajovala jsem nás.

„To je možné, ale podívejte se na ten čas...“ Kluk nám vysvětloval nepatrný rozdíl, o který jsme přišly kvůli posunu tému letu oproti původnímu času. Ne vlastní vinou.

„Co máme tedy dělat?“ bafla jsem na něj a obě jsme silně znervózněly.

„Dojděte se otestovat dolů a pak se vraťte s certifikátem. To stihnete.“ A dodal: „Rovnou ke mně, nečekejte!“

„A na co máme tedy to očkování?“ vztekala jsem se. Vzal si ode mě můj očkovací certifikát. „Takže tady je to v pořádku, vy na testy nemusíte. Ale vy...“ otočil se na Janu, „nesplňujete časovou povolenou hranici od poslední aplikace o tři dny, takže vy půjdete o patro níž a doleva.“

Tak jsme se sebraly a s kufry se jaly hledat testovací místo. Nervózní, zpcené, přidušené. Zatímco Jana čekala ve frontě na testy a na vytištění potvrzení (nejednou to už nemusely být PCR testy, ale stačily antigenní), já odchytila mladíka v uniformě naší letecké společnosti, který vypadal, že nemá co na práci a poprosila jsem ho, zda by mi pomohl s tím online dotazníkem. Myslela jsem, že udělá ťuk ťuk a bude to. Netušila jsem, že to má asi jedenáct stran a neustále se někam doplňují kódy, které vám přicházejí na mail. Evidentně to viděl poprvé, vůbec nevěděl, o co jde, ale velice ochotně začal vyplňovat. Jenže – nešlo mu to. Zkusil to znovu. Zase nic, nepustilo ho to dál, i když už jsme vyplnili i číslo letu i sedadla. Celkem svižně se s tím pral, až se to hnulo. Na mou mailovku přišel jakýsi kód, který se opět musel zapsat do kolonky, ale ono nic. Zapsal kód znovu a stejně ho to nepustilo dál. Pak to zmizelo celé. Takže znova od začátku. A zase nic. Zkoušel to čtyřikrát, na mail mi přišly čtyřikrát kódy a nic.